

Aanval op burgerrechten in naam van gelijkheid

Reactie op joods terrorisme werkt averechts

Het is een dilemma. Als de Israelische regering het verfoeilijke instituut van de 'administratieve detentie', arrestatie en gevangenis zonder vorm van proces, wil toepassen op extreemrechtse joodse terroristen, in plaats van alleen op Palestijnen, moet je dat dan toejuichen of afkeuren? Hier de reactie van +972.com

Michael Omer-Man

De Brug / oktober 2015

18

In reactie op 'joods terrorisme' nemen de Israelische autoriteiten een aantal van de slechtste maatregelen die tegen Palestijnen werden gebruikt en passen die toe op iedereen. Aldus verplaatst het conflict zich van een plek waar een halve bevolking geen aanspraak kan maken op burgerrechten naar een plek waar iedereen – jood of Arabier – die burgerrechten op ieder moment kwijt kan raken.

Het probleem met antiterreurwetten is, dat ze altijd worden opgesteld in de nasleep van onvoorstelbaar gruwelijke terreurdaden. Onlangs bijvoorbeeld probeerden extremistische joodse kolonisten een hele Palestijnse familie in hun slaap te verbranden en ze slaagden er in om een kleine baby te vermoorden, vader en moeder bezweken later aan hun brandwonden. De Israelische regering overweegt nu zelfs marteling toe te staan om verdere aanvallen te voorkomen.

Deze recente beleidsverandering, waarbij ook joden kunnen worden onderworpen aan antiterreur-maatregelen die in het algemeen slechts worden toegepast op Palestijnen, zouden zonder nieuwe wetgeving doorgevoerd kunnen worden.

Op dit moment kan joodse en niet-joodse burgers al de toegang tot juridische bijstand worden ontzegd, kunnen burgers in isolement worden gehouden, en kunnen ze, als de regering dat nodig acht, met geheim bewijsmateriaal worden beschuldigd. Administratieve detentie – ook geldend voor joodse burgers – werd 70 jaar geleden voor het eerst wettelijk mogelijk gemaakt en in 1979 in Israelische wetboeken vastgelegd. Vijftien jaar geleden gaf het Israelische Hoogerechtshof het groene licht voor het toepassen van 'gematigde fysieke druk' (lees: marteling).

Met andere woorden: de wetten en regels die de regering de bevoegdheid geven om burgerrechten selectief te negeren, om de verplichting opzij te schuiven om een eerlijke rechtsgang te garanderen, en om zich niet te houden aan de morele verplichting de menselijke waardigheid hoog te houden, zijn al aanwezig in de huidige wetgeving. En de regering past ze al moeiteloos toe.

Wat dan nog? Zult u misschien zeggen. Wat is er dan veranderd? Waarom praten we erover alsof het om een fundamentele beleidsverandering gaat?

Inderdaad, iedere regering in de geschiedenis van Israël heeft 'noodmaatregelen' toegepast op niet-joden in de verschillende omstandigheden, vooral gericht tegen de Palestijnse bevolking. De 'noodtoestand' is een geheel van wetten waarmee het mogelijk is om tijdens zekere, wettelijk omschreven situaties of tijdens onrust, fundamentele rechten te negeren om de publieke orde en de veiligheid te beschermen. Israël bevindt zich in een zelfverklaarde noodtoestand en noodmaatregelen zijn al van kracht sinds 15 mei 1948.

Van 1948 tot 1966 paste Israël noodmaatregelen toe op haar eigen Palestijnse burgers, die onder militair regiem vielen. Niet-joodse burgers van Israël hadden geen vrijheid van beweging, van beroep en van meningsuiting. De autoriteiten pasten ook het middel van administratieve detentie vaak toe. Nog geen jaar nadat het militaire regiem binnen Israël was beëindigd, begon het Israelische leger met het bestuur over de Palestijnse bevolking van de Westelijke Jordaanoever en Gaza (de juridische situatie ten aanzien van de Palestijnen in Oost Jeruzalem, de Golanhoogten en, voordat het werd teruggegeven, de Sinai, is enigszins anders).

Eerlijke rechtsgang

De Israelische autoriteiten voelen zich tegenover deze bevolkingsgroepen niet verplicht hun burgerlijke vrijheden te handhaven, te beschermen en te garanderen. Palestijnen op de Westelijke Jordaanoever hebben niet het recht zich politiek te uiten of zich vrij te bewegen, en ze kunnen slechts in beperkte mate aanspraak maken op een eerlijke rechtsgang. Soms hebben sommige Palestijnen sommige van deze rechten, maar ze kunnen op ieder moment worden ingetrokken. En als iets zomaar kan worden ingetrokken, is het geen recht.

In de nasleep van de afgrijselijke moord op een baby enige tijd geleden, hebben journalisten, bekende persoonlijkheden en gewone mensen de regering opgeroepen joodse terreur-

verdachten op dezelfde wijze te behandelen als Palestijnse terreurverdachten.

Gebruik administratieve detentie, vernietig het huis van hun families, doe alles wat nodig is om ze tot bekentenissen te dwingen, aldus deze logica. Terrorisme is terrorisme is terrorisme, en alle middelen die worden ingezet tegen Palestijns terrorisme zijn ook geschikt voor het ebstrijden van joods terrorisme. Feitelijk is dit een overtuigend argument, als je tenminste het ontzeggen van fundamentele burgerrechten aan de Palestijnen niet als problematisch ervaart.

Als je niet woedend bent over het feit dat het Palestijnen geen toegang tot de advocatuur hebben, als je niet geschokt bent over het feit dat Palestijnse verdachten vaak niet te weten kunnen komen waarvan ze worden beschuldigd en dat ze zich ook over het feit dat honderden Palestijnen maanden en jaren in administratieve detentie zitten, als je niet ziedend wordt over

het toepassen van martelingen, zelfs wanneer dat gerechtvaardigd schijnt – waarom zou je je dan druk maken wanneer dezelfde middelen worden toegepast op joden?

Als je het goedkeurt dat rechten worden onthouden aan één groep mensen, uitsluitend op grond van hun nationaliteit of etniciteit, dan maak je je schuldig aan racisme. Dat zou apartheid kunnen zijn. Dan ben je geen licht onder de naties, in ieder geval niet onder de naties waarmee wij willen worden geassocieerd.

Op die manier komen we, in de naam van etnische en raciale en religieuze gelijkheid van een situatie waarin de helft van de bevolking fundamentele rechten en waardigheden worden ontzegd, naar een situatie waarin iedereen – joden en Arabieren – ze op elk moment kunnen verliezen.

Michael Omer-Man is onlangs Noam Sheifaz opgevolgd als hoofdredacteur van 972mag.com

FOTO S: ACTIVESTILLS.COM

Jeruzalem oude stad, 21 juni 2015. Rechtse activisten demonstreren tegen Palestijns geweld.

Boven: 'Niet samenleven met kanker' en 'Joods bloed is niet van niemand'

Rechts: Demonstrant draagt de vlag van de extreemrechtse beweging Kach

